

Massa tard

L'acumulació de casos com els de Roldán, Rubio, Filesa... evidencia una realitat que la nostra societat comença a percebre com a inevitable: el sistema produeix corrupció. Les autoritats, per la seua banda, han trigat massa a afrontar aquesta realitat. I, sense cap problema moral, han donat el silenci per resposta, i la continuïtat: cap condemna, cap dimissió... El resultat és el descrèdit de tota la classe política sense excepció, percebuda pel poble com una casta aprofitada.

No hi ha èxit esportiu que puga superar-ho. La corrupció s'ha convertit en el tema estrella de les converses de cafè i les tertúlies. Cada setmana, a un ritme que no sembla ni molt menys definitiu, apareix un nou escàndol entre la classe política caracteritzat sempre per les mateixes línies mestres: l'afany d'enriquir-se de la manera més ràpida possible sense reparar el més mínim en els mètodes utilitzats, utilitzant, a més, els privilegis que donen els càrrecs.

Aquesta setmana, EL TEMPS ha investigat les trames de la corrupció d'alcaldes del Partit Popular en diversos ajuntaments del Baix Segura, que entronquen amb el cas Naseiro i afecten diputats autonòmics de les Corts valencianes. Un cas més per a afegir a la llarga llista dels noms més populars d'aquesta temporada de primavera: Roldán, Mariano Rubio..., casos que sens dubte serviran també per tornar a posar de moda alguns altres encara no oblidats: Filesa, Juan Guerra, Casinos...

L'acumulació de casos com aquests evidencia una realitat que la nostra societat comença a percebre com a inevitable: el sistema produeix corrupció. Les autoritats, per la seua banda, han trigat massa a afrontar aquesta realitat. Les denúncies dels casos, sempre que s'han fet públiques, han vingut de part de la premsa, d'una determinada premsa, que ocupa el paper que correspondria a l'autoritat. Una autoritat que, sense cap problema moral, ha donat el silenci per resposta; i la continuïtat: cap condemna, cap dimissió... El resultat és el descrèdit de *tota* la classe política sense excepció, percebuda pel poble com una casta aprofitada. És simptomàtica l'espectacular xiulada rebuda la passada setmana per Baltasar Garzón —l'home que ha volgut presentar-se com a capdavanter de la lluita contra la corrupció— a la Plaça de Bous de València, on se celebrava un concert de rock. Tots al mateix sac.

És lamentable també que el Govern espanyol no s'haja decidit fins ara a emprendre reformes legals per facilitar la investigació dels casos de corrupció. Reformes que són positives, com l'ampliació de competències de les comissions d'investigació parlamentàries o la creació d'una nova fiscalia especial anticorrupció, però que ens temem que siguen superades per la magnitud del problema en poc temps. Es tracta d'iniciatives pensades per atacar la corrupció *a posteriori*, una vegada aquesta ja s'ha produït i ha saltat a la llum

pública. Amb això no n'hi ha prou: cal evitar que la corrupció s'arribe a produir, i si es produeix cal aturar-la immediatament. L'empresa privada ha inventat mecanismes de control interns per detectar la més mínima anomalia comptable amb gran rapidesa. L'administració ha d'aplicar-se aquests mecanismes d'investigació interna periòdica, encara que siga molt car de fer-ho en unes estructures tan gegantines: possiblement s'estalviarien més diners dels que actualment es volatilitzen a mans dels petits i grans corruptes.

L'altre gran front anticorrupció passa per un nou sistema de finançament dels partits polítics. Un dels camins apuntats pels experts és liberalitzar les aportacions privades i sotmetre-les al principi de publicitat, de forma que els ciutadans sàpiguen en tot moment qui finança cada partit polític i puguen traure les pròpies conclusions. Altres veus opinen que aquest sistema afavoriria els partits polítics més lligats als interessos del gran capital. Si ga com siga, cal un debat a fons per dotar de transparència total les finances dels partits i evitar que aquests es procuren els recursos de forma fraudulenta.

El problema no pot esperar.